

[Lissa Mathiasen]

Der kunne være meget andet, det kunne være spændende at komme ind på, småmøntkort bl.a. Men jeg skal konkludere med at sige, at de områder, som jeg har nævnt, må diskuteres nærmere under udvalgsarbejdet.

Flemming Hansen (KF):

Danmark var det første land, der gennemførte en lovgivning om betalingskort. Jeg husker ligesom fru Lissa Mathiasen, hvor kompliceret denne lovgivning var, og den stærke kritik, vi blev udsat for, da den blev gennemført. Det var virkelig en vanskelig sag at styre. Ikke desto mindre må man sige, at den har fungeret rimeligt, men naturligvis er der brug for justering af en sådan førstegangslovgivning. I den konservative gruppe er vi tilfredse med, at det finder sted efter en meget grundig behandling i ministeriet og mellem de parter, der er impliceret i hele dette lovkompleks, det vil sige forbrugerne, betalingskortudstederne og betalingsmodtagerne. Der er således grund til at tro, at vi nu kan få rettet op på de skævheder, der naturligvis har vist sig hen ad vejen.

Vi må vel sige, at det er sjældent, vi her i Folketinget behandler en lov, der i den grad direkte omfatter stort set alle mennesker i dette land, idet næsten alle husstande har en eller anden form for betalingskort. I de forretninger, jeg repræsenterer, når jeg ikke er i Folketinget, er det helt normalt, at mere end halvdelen af omsætningen går via betalingskort på en almindelig salgsdag, så det er altså en ganske stor del af forbrugerne og betalingsmodtagerne, som er berørt af bestemmelserne.

Hvis jeg skal komme med et par bemærkninger, savner jeg en klar definition af, hvor hurtigt man er tvunget til at henvende sig til udstederne, hvis man har tabt sit kort. Det kan jo eksempelvis ske en fredag eftermiddag eller aften, og man kan normalt først henvende sig til banken, når den åbner mandag formiddag, og der kan jo være sket utrolig mange ulykker inden da. Det er måske en af de ting, vi skal diskutere under udvalgsarbejdet.

En anden ting, jeg kunne ønske mig, og som nok er lidt mere kompliceret, er spørgsmålet om forbrugernes mulighed for selv at vælge PIN-kode. Man kunne f.eks. forudsætte, at Dankortets PIN-kode også kunne bruges ved alle andre kort. Og skal vi være helt ærlige over for os selv, og det skal vi jo af og til, er sagen

jo, at det kun er de færreste mennesker beskåret at kunne huske mere end tre eller fire firecifrede koder og holde dem ude fra hinanden. Det synes jeg virkelig er et problem, for vi er jo enige om, at man ikke kan skrive koderne ned, og det er måske en af de ting, vi skal diskutere under udvalgsarbejdet. Jeg er bekendt med, at flere benzinselskaber har gjort det på den måde, og det har været en stor lettelse, at man ikke skal huske fire eller fem firecifrede koder.

Det, jeg siger her, bekræfter jo kun, at det lovforslag, som ministeren har fremsat, er et godt forslag, en rigtig revidering af loven. Men det bekræfter også, at det kræver et ganske grundigt udvalgsarbejde, og det kan jeg tilsikre på den konservative folketingsgruppes vegne. For os er det ikke væsentligt, om loven bliver vedtaget inden jul, men at den bliver sådan, at vi ikke skal have den til genforhandling i januar eller februar.

Pia Larsen (V):

Både i Danmark og i udlandet benytter den danske befolkning betalingskort i stærkt stigende omfang. Langt de fleste af os har mindst ét betalingskort, og samtidig opfordrer den teknologiske udvikling til, at vi lidt efter lidt ændrer vor indstilling til brugen af disse kort. Derfor ser Venstre med tilfredshed på, at industriministeren nu har fremsat dette forslag om ændringer i loven.

Der er især brug for nogle klare regler for ansvar og tabsbegrænsning i forbindelse med brug af PIN-koden, og det gælder for såvel kortindehaver som kortudsteder. Der har igennem lang tid verseret nogle drabelige historier i pressen om kortindehavere, der er blevet holdt ansvarlige for beløb, som er hævet i København på tidspunkter, hvor de selv hævder, at de har befundet sig i en anden del af landet, og det har været meget svært for almindelige mennesker at vurdere, hvem der har ret, og hvem der skal være ansvarlig i en sådan situation.

Derfor foreslås det for det første, at der indføres en selvrisiko på 1.200 kr., som kortindehaveren hæfter for, når andre end han eller hun selv har foretaget træk på kortet med brug af PIN-koden. For det andet kan der stilles krav om, at kortindehaveren kan hæfte for op til 8.000 kr., hvis misbruget skyldes, at kortindehaveren har overladt kortet til en anden, og